

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה לו

והיו שרי יהודה רגמתם רוגמין אותן. כך שנויה דרייתא דמכילמין: משל למה הדבר דומה למלך דזר ודס שהיו לו שני זנים, אחד גדול ואחד קטן. אמר לקטן: העמידני עם הנך החמה, אמר לגדול: העמידני בג' שעות. זא הקטן להעמידו עם הנך החמה, ולא הניחו גדול, אמר לו: לא אמר לי אלא עד ג' שעות. והקטן אמר: לא אמר לי אלא עד הנך החמה. מתוך שהיו עומדים זהבין נעדר אציהן, אמר להן: זניי, מכל מקום שניכם לא כיוונתם אלא לכבוזי – אף אני לא אקפח את שכרכם. מה שזכר נטלו שצטו של זנימין שירד תחילה לים – ששחרה שכינה בחלקו, שנאמר וכו'. ומה שזכר נטלו שצטו של יהודה – וזה למלכות, שנאמר: "שרי יהודה רגמתם" – אין רגמתם אלא מלכות, שנאמר "צאדין אמר בלשנר והלבישו לדינאל ארנוונא" (דניאל ה).

אי אפשר לומר לוי למטה וכו'. ירושלמי, ר"ש אומר: שמעון ולי, מה שמעון כולו למעלה – אף לוי כולו למעלה. מה אני מקיים הדין תנייה "נגד הכהנים והלוים" – כדאמר ר' יהושע בן נון: צעשרים וארבעה מקומות הכהנים לוי: נקראו לויים, וזה אחד מהן "והכהנים הלוים בני דוק" (יצמות פו:). **מאי** על על בסמוך בדתניא רבי אומר וכו'. האי דלא מייתי מתניתין דפרק "שמי הלחם" (מנחות לו:): אבא שאול אומר: שם היו נותנין זיכי לבונה של לחם הפנים. ואתפחיים ריח דאמנע קאי, שהיו נותנין זיכי לבונה של לחם הפנים. אמרו לו: והלא כבר נאמר "ונחת על המערכת לבונה וזה". אמר להם: והלא כבר נאמר "ועליו מטה מנשה". יש לומר: משום דזרייתא מפרש דהדיא: "על" – צמון, ונראה, אפי' רבי מאיר ור' יהודה דפליגי התם אבא שאול, ואמרי "על" ממש, והכי משמע נמי ד"הקומץ רבה" (שם כו:). כל היכא דאיכא למימר "על" ממש – דאמרין ["על" ממש]. דזעי שם רבי יצחק: איברים שסדן צלידי מערכה מהו? אליבא דמאן דאמר "על" ממש – לא תיבעי לך, ד"על העינים" כתיב. [מ"מ] הכא כולי עלמא מודו ד"על" צמון, ולא אמרי' המזכירין על הר גריזים ממש והמקללים על הר עיבל. כדאמרין דזירושלמי: יכול אלו שצבר גריזים היו אומרים זכרות ואלו שצבר עיבל היו אומרים קללות – תלמוד לומר:

"הזכרות והקללות" – אלו ואלו היו אומרים זכרות, ואלו ואלו אומרים קללות. יוכל אלו שצבר גריזים היו עונין אחר הזכרות אמן, ואלו שצבר עיבל היו עונין אחר הקללות אמן – ת"ל: "וענו כל העם ואמרו אמן" – אלו ואלו היו עונין אחר הזכרות והקללות אמן. הא כיצד? צעשה שהיו אומרים זכרות – היו הופכין פניהם וכו'. ופלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש דפליגי דפרק "התודה" (שם דף ע"ג): השוחט הפסח על החמץ – לא שייכא להכא. ונראה לר"י: דרבי מודה נמי דכל "על" – לכתחלה ולמזוה "על" ממש, ושאיני הכא דגזירת הכחוז היא, וכדפרישית, וזדיעצד מכשר "על" צמון. דומיא דההיא דפרק "שמי הלחם" (מנחות דף ז"ב) דאם סידר מערכת לחם הפנים שמים של שבע שבע – [אמר רבי]: רואין את העלויות כאלו אינן. [והא צעינון "ונחת על המערכת לבונה"!] מאי "על" – צמון. רבי לטעמיה, דאמר: "על" צמון. וגזי זיכי לבונה טעמא נמי, כיון דמשמע "על" צמון – אמרינן דהאי "על" נמי לכתחילה צמון קאמר; חדא שלא יפרוס הלחם, ועוד, [דכי יהיצו צמון [הוי] דרך כבוד טפי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, כדאמרין ד"כל המנחות באות מזה" (שם ס"ב) גזי כשזי עזרת, דכתיב: "והניף הכהן אותם על לחם הציבורים", יכול יניח כששים על גבי לחם – תלמוד לומר: "על שני כששים". אי על שני כששים, יכול לחם על גבי כששים – תלמוד לומר: "על לחם הציבורים" וכו'. ר' חכניא אומר: מניח הלחם בין שתי יריכותיהם של כששים ומניף, ונמלא מקיים שני מקראות הללו. אמר רבי: לפני מלך צ"ו אין עושין [קן], לפני ממש"ה עושין כן? אלא מניח זה צד זה ומניף. והא צעינון "על" אמר רב חסדא לרב המנונא, ואמר ליה רב המנונא לרב חסדא: רבי לטעמיה דתניא וכו'.

רבי

אושפיוזן לגבורה. שפית קדשי הקדשים צנוי צלקו. בכחש אפרים. שראו לסמוך עליו, וכחשו צאמונתם. רד עם אל. ירד ציס על שצטו דהקב"ה. וישאל ממשלותיו. דיהודה, שנתקדש למשול צפון. שצבר נאמר לוי למעלה. משה פתב פתורה: "אלה יעמדו לצרף וגו' שמעון לוי ויהודה". שצבר נאמר לוי תורה אור

למטה. צפון יהושע. (ח) דדכתיב: "וכל ישראל וקניו עומדים מזה ומזה" (הלים ס"ב) לחרון נגד הפהנים והלוים". אלמלא: פהנים ולוים למטה היו. הראוי לשרת. לשאת את החרון, דהיינו מצן שלשים ועד צן תמשים. למטה. אלל החרון. אלו ואלו. ישראל ולוים, למטה היו, דדכתיב על צפון יהושע. על הר גריזים ועל הר עיבל. שפתב משה פתורה, על – צמון. דדמפרש וזיל. על בצמון. שקה מושיב שני ציוכי לבונה צין שני הקדשים. וסבות על החרון. על דמקדש לאו על ממש, דהאי משיפה הואי פרוכת ולא היה סוף. ברוך בכלל ברוך בפרט. כל הזכרות והקללות נלמרו צבר גריזים וצבר עיבל צלל ופלט: צרוף חשך יקיס את דברי המורה היא, חרור חשך לא יקיס – הרי צלל. וכל חמת וחמת צפרט, צרוף חרור. צרוף חשך לא יעשה פסל ומסקה, וכן חרור חשך יעשה פסל ומסקה, וכן פלן. ללמוד וללמד לשמור ולעשות. כל המנחות פולן טעונות חרצפה חלה: "ולמדתם אותם ושמרתם לעצמכם" (ויקרא י"ג) ו"ולמדתם אותם חת צמון" וגו' – הרי פולן חרצפה מנחות לכל מנחה. ועל חרצפתן נמסרו חרור וצרוף צלל ופלט: צרוף חשך ילמד, וכן חרור חשך לעשות. צלל חמד חרצפה צריות; צריות לצרוף צלל, צריות לצרוף צפרט, צריות לחרור צלל, צריות לחרור צפרט. (זה הפירוש שייך ל"ב) ארבע וארבע. חרצפה צריות ללמוד, וחרצפה ללמד – הרי שמונה. שמונה ושמנה. הא חיקא עוד שמונה לשמור ולעשות. וכן פסיני. שצמון מרו כל המנחות למשה, נפולן פולן חרור וצרוף, צלל ופלט, וכן בערבות מואב. שצמון לישאל, דדכתיב (דברים ח): "צפרט הירדן צרין מואב האיל משה" וגו'. שנאמר אלה דברי הברית וגו'. צמר קללות וצרכות פתיב "מלמד הצריות" וגו'. אלמלא, צריות ערבות מואב צרכות וקללות קף צריות צחרוב. דהר גריזים ודחר עיבל לא איטרין לאתויי קרא, דעלה קאי, וזה חייני. "ושמרתם את דברי הברית הזאת" לא גרס ליה הכא. חרצפים

שבת

מנחות ס"ב. ת.

מנחות ס"ב. ת.

(ש"ס) וימא יב. ובזכמים גד.

(מסכתא פ"ח ע"ח)

(מסכתא פ"ח)

[מנחות כו: עת: פסחים סג: סנהדרין יג:]

[ל"א את הפרוכת הוי אומר וכו']

כ"ל

